

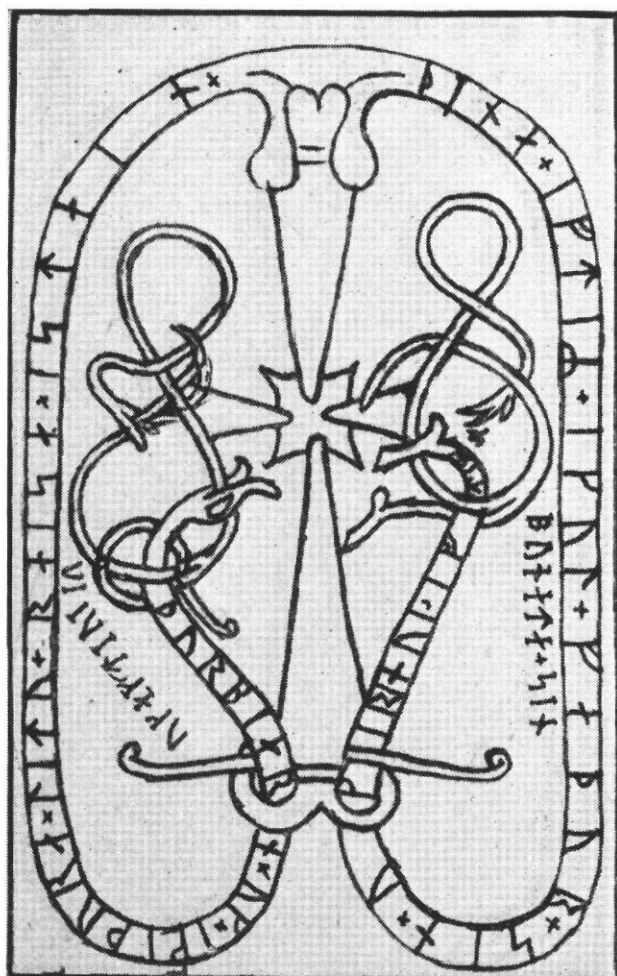

Fig. 143. U 151. Karby, Täby sn.
Efter teckning av Rhezelius.

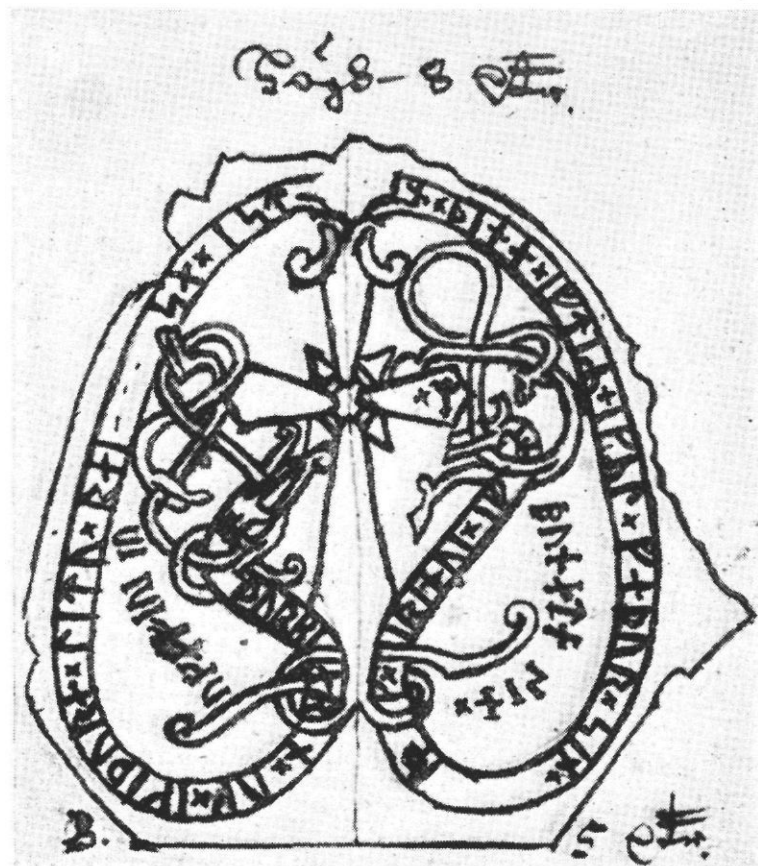

Fig. 144. U 151. Karby, Täby sn.
Efter teckning av Aschaneus.

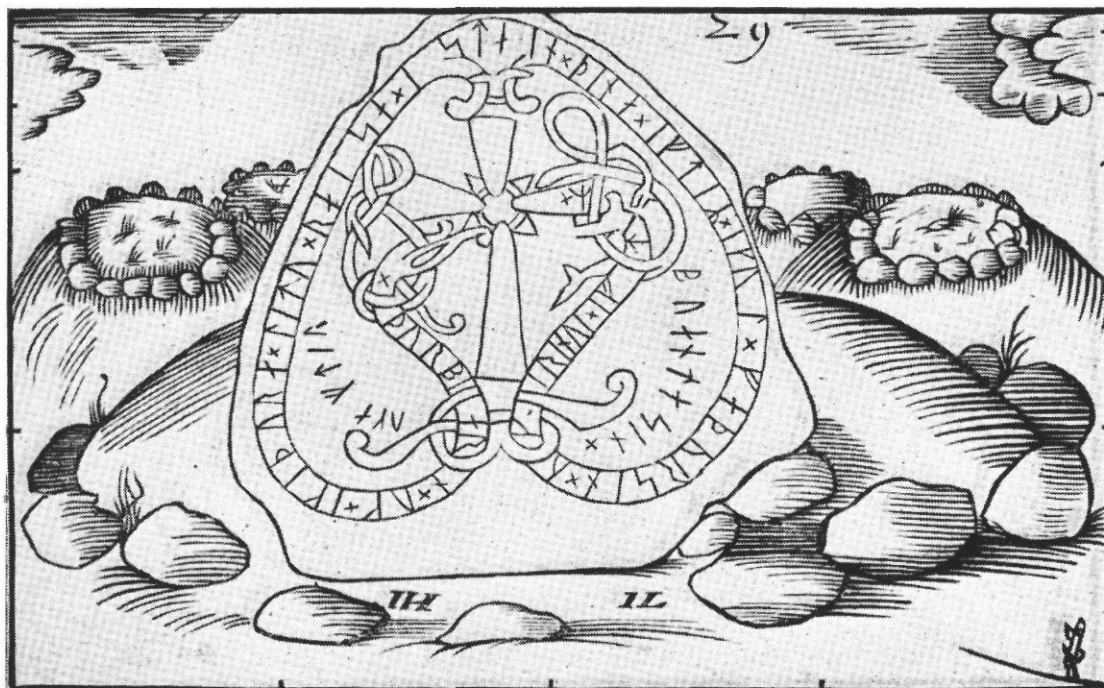

Fig. 145. U 151. Karby, Täby sn. Efter B 130.

efter ett mellanrum för en runa, varpå ett något böjt streck, liknande bst i **u** (84). Det sista tecknet (85) är en vinkel, kan vara **u**, men avser möjligen **l**. Om mellan 83 och 84 ett **k** blivit utelämnat, skulle man sålunda få namnet **i[k]ul**. Den ofullbordade inskriften på vänstra sidan skulle sålunda utgöra en upprepning av huvudinskriften: »och efter Igul».

Axehielm (F a 6): 17 **a**, 27 **i**, 65 **i** saknas, likaså slutet 67—85. — Rhezelius (F a 10: 1),

tydiligen en renritning efter ett utkast, vilket föranlett en förryckning av alla proportioner. 67—85 **ukaftiuiiu**. — Aschaneus: 30 **a** saknas; 67—85 **ukafiuiiu**. — Hadorph och Leitz: 67—85 **ukaftir**. — Dybeck: 67—85 **uk afti(r) i ... iu(×)**. — Brate läser 67—85 **ukaftiuiti** och tolkar detta: *ok æfti viti* »och må vittna efteråt».

Om kvinnonamnet *Ingipora* se Sö 347 och U 88, om *Ærinvi* E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 109, om mansnamnet *Igull* ib. s. 106.

Om **is** för *s* se ovan U 144.

152. Lissby, Täby sn. I.

Pl. 98, 99.

Litteratur: Svenska Dagbladet 10/s 1930; Handlingar i ATA 1930, 1931.

I dec. 1929 hittades ett runstensfragment (U 155: C) i en åker NÖ om Hagby, där tidigare den numera avhysta gården Lissby hade legat; under följande sommar kommo ytterligare tre fragment (U 156: A och B, U 157: A) i dagen. Fragmenten tillhörde åtminstone två olika stenar, men voro så små, att de icke kunde sammanfogas till ett helt. Riksantikvarien utfäste med anledning därav hittelön för varje nytt fynd. Inom några dagar anmäldes från Hagby, att man hade grävt sig ned på ett ställe i åkern och där påträffat en gammal källare, vars väggar voro klädda med runstenar. Amanuensen I. Schnell fick nu i uppdrag att leda det fortsatta arbetet. Fyndplatsen var en grop, belägen under den plats, där ännu i slutet av 1800-talet huvudbyggnaden i Lissby hade legat. Gropen var fylld med jord och allehanda avskräde, och dess sidor begränsades av stenväggar. Det hade tydligen varit en källare, belägen under östra delen av byggnaden. I väggarna sutto sex block, som voro ristade med runslingor och utgjorde hela runstenar eller delar av sådana. Tyvärr hade huset, som stått över källaren, brunnit ned, och till följd därav hade stenarna blivit skörbrända, så att de föllo sönder, då de skulle lyftas upp. Med mycken möda lyckades konservatorn vid Statens Historiska Museum G. Olsson sammanfoga de många små skärvorna och laga stenarna. Tre av dem voro tämligen fullständigt bevarade; de restes följande år vid Hagby gård (U 152—154). Dessutom återstodo tre fragment av en sten (U 155) och mindre delar av ytterligare två eller tre stenar (U 156, 157). De på vissa ställen sönderbrända stenyterna preparerades, så att de skulle kunna stå emot luftens och frostens inverkan.

Det förefaller gåtfullt, att så många runstenar ha kunnat finnas synliga i en gårds källare utan att detta någonsin har blivit bekant för fornforskningen, varken under 1600-talet eller senare under 1800-talet. Den enda rimliga förklaringen torde vara, att källaren har byggts senast under 1500-talet och att den snart nog har övergivits och fyllts igen. Runstenskällaren torde sålunda ha varit okänd även för ortens folk redan på 1600-talet. Säkerligen ha stenarna en gång samlats ihop inom Lissbys och Hagbys omedelbara närhet. Av allt att döma har denna trakt under vikingatiden varit mycket rik på runristningar. Enbart detta fynd i Lissby har ökat antalet kända runinskrifter från Täby med sex eller sju stycken.

U 152 var vid anträffandet så gott som fullständigt bevarad, men stenen var krossad något nedanför mitten, så att den vid framttagandet bestod av en större del och fyra mindre (se Schnells foto i ATA). Utefter v. sidan var ristningen skadad och ett mindre stycke bortslaget. De fem delarna sammanfogades, och stenen restes 1931 på Hagby gårdsplan.

Granit. Höjd över markytan 1,35 m., bredd 1,06 m. Ristningen är djup och väl bevarad.